

А малкий Фрицъ си дума самъ:
— „Охо-о! не искамъ и да
знамъ!“

И, още не казалъ той това,
Конеца тънъкъ изтърва.

Тогасъ, надаватъ всички викъ:
— „Отиде!... Хвъркна!“... Въ
сѣщи мигъ,
За чудо, лекиятъ балонъ
Закача се на близъкъ клонъ.

Фрицъ плаче, лѣй сълзи —
потокъ;
Поглеждатъ всички навѣзбогъ
И мислятъ, какъ да наредятъ,
Балона лесно да свалятъ.

„Азъ знамъ!“ продума тато
смѣлъ;
И въ мигъ бастунътъ полетѣлъ,
Балона слабо закачи.
Но ето друго се случи:

